

[Glensgård]

vi får taget fat på nogle af de ting, som bl. a. hr. Ingolf Knudsen har ridset op, og som jeg forstår at også hr. Ole Olsen fra SF er enig i.

Ole Espersen (S):

Det er ikke hr. Glensgårds bemærkninger hverken nu eller i forrige omgang, der kalder mig op, for jeg er enig med hr. Niels Helveg Petersen i hans betragtninger over dem, men der er af andre ordførere sagt noget principielt, som måske nok kræver en enkelt kommentar, fordi det giver udtryk for, at regeringen, også en mindretalsregering, skulle være i besiddelse af en magtfuldkommenhed og være skærmet mod en kritik, og det svarer efter min opfattelse ikke til realiteterne.

Det er også blevet kritiseret – det var vist hr. Kjærulff-Schmidt – at de svar, der gives til udvalg, er politisk præget, at de ofte viser sig ikke at holde stik med hensyn til de resultater, svarerne kommer til osv. Nu ved hr. Kjærulff-Schmidt måske bedre end mange andre, at der stilles mange spørgsmål i udvalgene, som man næsten på forhånd må sige det er umuligt at besvare blot med nogenlunde sikkerhed. Så er det meget svært at forlange af en minister, at det svar, han alligevel giver, fordi han føler sig forpligtet til at svare så godt som muligt, i alle tilfælde skal vise sig at holde 100 pct. stik.

Meget vigtig er naturligvis den kritik, der har været rejst mod, at ministre altid ser svarene igennem og skriver dem under. Man har sagt, at derved får vi ikke den umiddelbare relation til embedsmændene, ministre udoøver kontrol med svarene. Ja, naturligvis gør ministre det, fordi efter hele vores parlamentariske system og ministeransvarlighedsloven, som er vedtaget af folketetinget, er det sådan, at ministeren har ansvaret for de oplysninger, der gives til folketetinget, og ikke blot for oplysningerne, men også for manglende oplysninger, hvis svaret burde have været mere udtømmende.

Det er et klart politisk ansvar, ministeren har, når det drejer sig om at give oplysninger til dette ting, og ministeren kan ikke blot blive politisk ansvarlig, han kan også blive juridisk ansvarlig for det, der står i svarene. Derfor er det en selvfølge, at ministeren i alle tilfælde må se svarene igennem og bære ansvaret for det, der står i dem. Jeg tror, man ved nærmere eftertanke vil være klar

over, at det ville være at sætte et meget væsentligt led i vores parlamentariske system ud af kraft, nemlig det politiske ansvar, hvis man indførte andre regler.

Det blev nævnt, at der måske er for mange tjenestemænd valgt til folketetinget. Jeg ved ikke, om hensigten var, at der skulle indføres restriktioner på valg af embedsmænd, men da er det jo sådan, at måske fordi grundlovsfædrene forudså, at der kunne opstå en situation, hvor regeringerne ville søge at hindre, at embedsmænd blev valgt, eller af en eller anden grund blandede sig i deres demokratiske rettigheder, mente de, at man burde skrive noget om det direkte i grundloven, og derfor står der simpelt hen i grundloven, at tjenestemænd kan vælges uden tilladelse af regeringen. Det er en demokratisk ret og en demokratisk beskyttelse, de har, og jeg kan ikke tænke mig, at nogen som helst ønsker at lave om på det.

Det, der prægede et par af indlæggene og måske især hr. Ingolf Knudsens, var, at det er svært for folketetinget at følge med, når der gives så mange bemyndigelseslove. Dertil må man jo nok sige, at når man har en ægte interesse for folkestyret og parlamentets virksomhed – og det tror jeg hr. Ingolf Knudsen har – risikerer man at svække sin egen argumentation og sin egen ægte interesse, hvis man bruger denne betragtning. For vi må ikke glemme, at der er mange detaljer, især i et kompliceret samfund som det, vi har, som det ville være komplet umuligt for folketetinget at tage stilling til i hvert enkelt tilfælde. Skulle folketetinget gøre det, ville det miste overblikket. Folketinget skal lægge kursen, og derefter må den udøvende magt, ministre, netop under ansvar over for folketetinget træffe de enkelte detailbeslutninger, for det er for det første klart, at der vedtages ikke en eneste bemyndigelseslov, uden at der er et flertal bag den i folketetinget, og for det andet har dette folketeting mulighed for til enhver tid at kontrollere, hvordan bemyndigelsen udøves, oven i købet langt større mulighed end folketetinget havde for få år siden. Når man ser på de hundredvis, ja, op imod et par tusind – eller er det 4.000 nu? – spørgsmål, der stilles hvert år i de stående udvalg til regeringen, ganske uanset om der er konkrete lovforslag til behandling eller ej, og når man tænker på antallet af onsdagsspørgsmål og på den vægne og kritiske presse, så synes jeg,